

הייתי המאהבת של

ראש העיר

לכל מקום. היכיתי לו ברחוב, לפני הבית, אבל הוא התחמק ממני.

הייתי מצלצלת אליו הביתה למישרד, וגם לביתו בבתיים. אישתו היתה עונה לי. הייתי שואלת אותה אם הוא הלך עם הנשים שלו, ומתי יחזור. היא היתה משיבה לי באדיבות, ומעליבה אותי. היתה עונה לי: "כן בובה, לא בובה".

יום אחד, כשהיכיתי לפני הבית שלו, יצא בנו, חיים, והרביץ לי. הוא הסיל אותי ארצה, ונפגעתי בפנים.

אחרי זה היו לי הרבה צרות. כשלא הייתי בבית פרצו לי אלמונים את דלת הכניסה. פעם אחת ליכלכו לי את הקיר ואת הדלת בזפת. הכל היה מלא זפת. גם היום אפשר לראות את הזפת על הקיר.

(המשך בעמוד 26)

חברה החדשה שלו. התקרבותי אליה, אבל היא התחילה לצעוק. זו היתה חיה הרצוג. היא לא היתה החברה החדשה שלו. היא הגישה נגדי תלונה על הטרדה.

"כן בובה,

לא בובה"

פ עם גידיתי אצלו כרטיסים של משלוחי פרחים לבתים. חשדתי בו שהוא שולח מתנות לנשים אחרות. למחרת, הוא הביא לי 100 כרטיסים של אירוס, ואמר לי שאין לי במה לחשוד.

אבל היחסים שלנו נפגעו. הוא אמר לי שאני כבר זקנה בשבילו, והעליב אותי בדברים אלה שאמר. אך אני לא עזבתי אותו. הלכתי אחריו

טלפון: היא גם המתינה לגברי-חלומותיה הקשיש בפינות-רחוב, בחצרות, מול חדרי-מדורות, ליד מכוניתו — בכל מקום בו חשבה שיש לה סיכוי לראותו, ולוא רק לרגע.

בשבוע שעבר, זכו האיש ומישפחתו בקרן-אור ראשונה, בתוך ערפלת-האהבה האופף את ראשי-מישפחתם: השופט-המחוזי שלמה לובנברג הוציא נגד שרה צוריניעה, אסר עליה להמשיך לטלפן

הגימנוזיסטית

שרה שפירא כגימנוזיסטית יפהפייה בת 16. כולם אמרו לה אז שהיא דומה לשחקנית אינגריד ברגמן.

בר אחר היה מן הסתם מתמוגג מנחת. לא כל יום זוכה אדם שאשה חולת-אהבה תטלפן אליו מאה פעם ביום, כגימנוזיסטית מוקסמת.

אולם הגבר בן ה-66 לשעבר ראש עירייה בגוש דן, היה רחוק מלהתמוגג. הוא היה קרוב יותר להתפוצצות.

שרה שפירא היתה רחוקה כבר קצת מימי הגימנוזיסטית שלה — היא כיום בת 50 — אולם לחס-הנעורים שבו הביעה את אהבתה עיף אותו: צילוליי-הטלפון הבלתי-פוסקים שלה לביתו ולמישרדו הפכו את היי-משפחתו לבלתי-נסבלים.

ומה שחיה גרוע יותר — לא נראה היה כאילו יש כוח בעולם העשוי לצנן את תשוקתה האדירה של נערת-הטלפון השקדנית: למרות שחורשעה כבר ארבע פעמים על מעשיה, המשיכה שרה בשלה. האשה חולת-האהבה, בעלת הגוף ה"מלא וחשיער האדמוני, לא הסתפקה ב-

שרה שפירא בת 50, טב שנה בתיה, כשהיתה נשואה לבעל חברת יבוא.

עקרת הבית

גברים רבים חולמים

על נערת טלפון -

אך לא על כזאת!

אל ראש-העיר לשעבר. זהו סיפורת האיש של שרה שפירא, האוחזת הנמרצת שחופש הדיבור שלה נקטע בעודו באיבו: מהיום, אסור לי אם ככה לנגוע בטלפון. אם רק ארים את השפופרת ואצלל אליו שוב יבואו השוטרים ויורקו אותי כמו פושעת לאביר-כביר, איפה שכבר החזיקו אותי חמישה ימים. טוב, אני לא אטלפן יותר אליו. אבל אני לא אשכח אותו. לא אשכח אותו, בגלל שהייתי המאהבת שלו. היתה לי פרשת-אהבים איתו, והוא בגד בי. עכשיו יש לו מאהבת אחרת.

היכרתי את האיש הזה בשנת 1967. הוא ביקר אותי בבית, ויצאנו יחד כמה פעמים. סירבתי לו בהתחלה. עד שביום אחד נכנעתי לו. כמו שקורה. ידעתי שהוא נשוי. אבל הוא הבטיח לי שהוא אוהב אותי. היה מבקר אצלי פעמיים בשבוע. פעם הוא סיפר לי שיתגרש ויתחתן איתי. אני האמנתי לכל מה שהיה מספר. אהבתי אותו, וחשבתי שגם הוא אוהב אותי.

כך עברו שנתיים, ואז הרגשתי שמשוה לא בסדר. התחלתי לעקוב אחריו.

שרה בעת רכיבתה כף בחוות הסוסים גורדון. אז, ראתה את העולם מגבוה.

פעם עמדתי ברחוב, כשכביתו היה נשף פורים. וראיתי אישה מלוכשת מאוד יפה, יוצאת למכונית מפוארת. חשבתי שזו הי

המאהבת שרה שפירא כיום — המאהבת במלוא-קומתה. לדעתה של שרה, נפגמה שמץ דמותה והופעתה עקב הייסורים הנוראיים שעברו עליה: "זה הוא שהרס אותי, שגרם לי להיראות כך", קוננה. "מה שהוא עשה ממני. פשוט קשה להכיר אותי. אני אהבתי אותו כל כך, למרות שהיה נשוי — והוא בגד בי."